

Sygn. akt IV CSK 120/16

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa małoletniej N. P.
przeciwko C. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. (następcy prawnemu
Szpitala Specjalistycznego
[...] Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej w G.)
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej P. Spółki Akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 października 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
odstępuje od obciążenia powódki kosztami zastępstwa prawnego
w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają przyczynom kasacyjnym wskazanym w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik powódki N. P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 3 czerwca 2015 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłankach ujętych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c.

W ocenie strony skarżącej istotne zagadnienie prawne sprowadza się do odpowiedzi na pytanie: „czy Wojewódzki Konsultant Medyczny powołany na podstawie ustawy z 6.11.2008 r. o konsultantach w ochronie zdrowie (Dz.U. nr 52, poz. 419 z późn. zm.) może pełnić funkcję biegłego sądowego w sprawie o zapłatę zadośćuczynienia przez podmiot leczniczy w stosunku do którego przysługują mu obowiązki kontrolne w imieniu organów administracji rządowej oraz kompetencje opiniodawcze i doradcze?”.

Odnosząc się do powyższej kwestii, należy przypomnieć przez istotne zagadnienie prawne rozumie się problem o charakterze prawnym powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter nowy i rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozstrzygnięcie stwarza realne i poważne trudności, a którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/2013, nie publ.). Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego,

powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisu, na tle którego zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być „istotne” ze względu na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2016 r. I CSK 478/15, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 grudnia 2015 r., III CSK 299/15, nie publ.).

Zagadnienie prawne przedstawione w skardze kasacyjnej nie spełnia tych wymagań.

Po pierwsze, skarżąca nie wskazała konkretnego przepisu prawa, który miałby stanowić podstawę do oceny, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne. Problem został sformułowany zbyt szczegółowo i kazuistycznie, by mógł stanowić podstawę do wyrażenia przez Sąd Najwyższy ogólnego i uniwersalnego stanowiska. Skarżąca nie wyjaśniła, dlaczego powołane zagadnienie ma charakter precedensowy i istotny. W zasadzie ograniczyła się do sformułowania pytania, nie przeprowadzając żadnego pogłębionego wywodu prawnego dla wykazania, że wskazane przez nią zagadnienie budzi wątpliwości i wymaga zaangażowania Sądu Najwyższego. Przy formułowaniu zagadnienia prawnego pominęła okoliczność, iż powinno ono odpowiadać wymogowi pytania do rozstrzygnięcia, czyli wyznaczającego dwie możliwe odpowiedzi, w sposób zbliżony do przedstawienia Sądowi Najwyższemu zagadnienia przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2006 r., V CSK 75/06, nie publ.). Ponadto wskazane przez skarżącą zagadnienie, nie ma charakteru stricte jurydycznego, abstrakcyjnego i uniwersalnego, lecz jest osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i częściowo wiąże się z kwestiami nie podnoszonymi w toku postępowania bądź stanowi polemikę z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi.

W ocenie strony powodowej skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona, gdyż „zebranych w sprawie dowodami zostało wykazane, że do porażenia splotu barkowego powódki doszło w trakcie wykonywania niedopuszczalnego zabiegu Kristellera, względnie metody McRoberts’a, który również został przeprowadzony nieprawidłowo, co stwierdził także biegły prof. K.P.”.

Odnosząc się do powyższych twierdzeń, należy podkreślić, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty sprowadzające się do polemiki z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów (por. art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.; zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, nie publ.). Tymczasem szereg argumentów powoływanych przez skarżącą w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania dotyczy sposobu dokonania przez Sąd Apelacyjny ustaleń faktycznych i oceny dowodów zebranych w sprawie. W świetle argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie można jednak stwierdzić, by Sąd dopuścił się oczywistego naruszenia przepisów dotyczących sposobu prowadzenia postępowania dowodowego oraz zasad oceny materiału dowodowego.

Ubocznie należy wskazać, że ocena wiarygodności opinii sporządzonej przez biegłego należy do sądu rozpoznającego sprawę (art. 233 § 1 k.p.c.) i nie mieści się w ramach kognicji Sądu Najwyższego w postępowaniu kasacyjnym (art. 398³ § 3 k.p.c.) (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2014 r., V CSK 125/13, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Sąd Najwyższy postanowił nie obciążać skarżącej kosztami postępowania kasacyjnego. Należy bowiem podzielić stanowisko Sądu Apelacyjnego, że okoliczności sprawy uzasadniają uznanie, że zachodzi szczególny wypadek, o jakim mowa w art. 102 k.p.c.